

3359/1983 ΜΠΡ ΑΘ

Οι προϋποθέσεις κήρυξης, ως εκτελεστής, της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, καθορίζονται απ την ΚΠολΔ 903 (ΚΠολΔ 906). Συνεπώς το Δικαστήριο πρέπει να εξετάσει: Α) Αν η συμφωνία περί διαιτησίας, με βάση την οποία έχει εκδοθεί η απόφαση, είναι εγκυρη, κατά το (ουσιαστικό) δίκαιο, που τη διέπει. Η περί διαιτησίας συμφωνία αποτελεί ιδιότυπη διαθετική σύμβαση του ιδιωτικού δικαίου (έτσι Γ. Οικονομόπουλος, Γνμδ, Δ ΙΟ σ. 765. Ο ίδιος, η διαιτησία κατά το εν Ελλάδι ισχύον δίκαιο, 1937 παρ 10 σ. 301 επ. Ο ίδιος, Η αυτοτέλεια της συμφωνίας περί διαιτησίας και η έννοια της συμφωνίας "αι διαφοραί εκ της συμβάσεως υπάγονται εις διαιτησίαν", Δ 5 σ.669,), Κεραμεύς, Γνμδ, Δ 11 σελ. 177, Μάϊνας, ΝΟΒ 16, 927. Μαριδάκης οπ.π. έκδ. 1970 παρ 7 σημ. 34 σ. 124. ΑΠ - Ολομ. 1481/1977 ΝΟΒ 26.1194. Contra: Μπέης, Λόγοι που δικαιολογούν την ακύρωση της διαιτητικής απόφασης, Δ 10 σ. 369. Ο ίδιος, Η ανίσχυρος διαδικαστική πράξις, παρ 1 σ. 8 επ. Ο ίδιος Γνμδ., Δ 5 σ. 348. Παπαχρήστος, Τινά περί της συμφωνίας διαιτησίας, των προϋποθέσεων αυτής και της διαιτητικής αποφάσεως, Δ 11 αριθμ. 3 σ. 313. Βερβενιώτης, ΝΟΒ 20 σ. 454 σημ. 3). Ως "διέπον την διαιτησίαν δίκαιο" θεωρείται, κατά την ΑΚ 25 (Μπρίνιας οπ.π. 906 παρ 46 Ι σ. 127. Μαριδάκης, οπ.π. παρ 7 σ. 24. Μασουρίδης, οπ.π. σ. 335. Νικολετοπούλου, Η διαιτησία κατά το Ιδ.δ. δίκαιο, ΕΕΝ 25 σ. 507. ΑΠ 329/1977 ΝΟΒ 25.1340. Βερβενιώτης οπ.π. Ι σ. 423. ΕΑ 2712/1978 ΝΟΒ 27, 419. Κοιτ. και Βερβενιώτη που παραπέμπει τη μελέτη του Φραγκίστα, *Arbitrage etranger et arbitrage international en droit prive*, κατά τον οποίον η εφαρμογή της ΑΚ 25 είναι ανεξάρτητη από το χαρακτήρα της διαιτητικής σύμβασης, ως ουσιαστικής ή δικονομικής), είτε, πρωταρχικά, η *lex voluntatis*, είτε, επικουρικά το *proper law* (για την διαδοχική θέση των δικαίων αυτών κοιτ: Νικολετοπούλου, Ενοχία εκ συμβάσεως κατά το Ιδ.δ. δίκαιο σ. 40. Βρέλλη, στον ΑΚ Γεωργιάδη-Σταθοπούλου, 25 αριθμ. 1. Παπαχρήστο, Γεν. Αρχαί, 25 αριθμ. 1 ΠΠΡΑΘ 2919/1982, ΕλλΔνη 24, 122). Εδώ πρέπει να σημειωθούν τα ακόλουθα: Η από 26.9.1927 σύμβαση της Γενεύης (που κυρώθηκε στην Ελλάδα με το ν. 5013/1931) δε ρυθμίζει το ζήτημα του επί διαιτητικής συμφωνίας εφαρμοστέου δικαίου, παρά το παραπέμπει στο ιδιωτικό διεθνές δίκαιο της χώρας, όπου επιδιώκεται να γίνει χρήση της

αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης (Κοιτ. σχετικά Φραγκίστα-Φαλτσή, Αι διεθνείς συμβάσεις της Ελλάδος εις το αστικόν δικονομικόν δίκαιο, 1976, σ. 217 σημ. 4. Βερβενιώτης, οπ.π. Ι σ. 424). Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις της από 10.6.1958 γενικού χαρακτήρα, σύμβασης της Ν. Υόρκης (ν.δ. της 19/19.9.1961), εφόσον η διαφορά που επέλυσε η διαιτητική απόφαση προέρχεται από σχέση ή πράξη εμπορικού χαρακτήρα, οπότε και μόνο ισχύει η σύμβαση αυτή (Γ. Οικονομόπουλος, Τα δικονομικά αποτελέσματα της συμφωνίας περί διαιτησίας επί πολιτικής δίκης, η οποία έχει το αυτό με την συμφωνίαν αντικείμενον, Δ 9 σ. 536. Βερβενιώτης, οπ.π.) και τα μέρη δεν καθόρισαν το δίκαιο που θα διέπει τη διαιτητική συμφωνία, εφαρμοστέο θα είναι όχι το *proper law*, παρά το της χώρας που εκδόθηκε η διαιτητική απόφαση (Βερβενιώτης, όπ.π. ΑΠ 88/1977 ΝΟΒ 25 σ. 1126). Β) Αν το αντικείμενο της διαιτητικής απόφασης μπορεί, κατά το δίκαιο του δικαίου του *forum* να γίνει αντικείμενο συμφωνίας περί διαιτησίας, Γ) Αν η απόφαση δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα, προσφυγή ή δεν εκκρεμεί διαδικασία αμφισβήτησης του" κύρους της (χωρίς να χρειάζεται ούτε η τελεσιδικία, ούτε η εκτελεστότητα της κατά το δίκαιο της ιθαγενείας της - Μπρίνιας, όπ.π. 906 παρ 46 αριθμ. 3 σ. 128. ΑΠ 219/ 1973 ΝΟΒ 21.1140. ΕΑ 5227/ 1974 όπ.π. ΕΦΠαΤ 469 1974 Δ6, 241), Δ) Αν παρασχέθηκε στον ηττημένο διαδικο η δυνατότητα υπεράσπισης (Φραγκίστας- Φαλτσή, Δίκαιο αναγκαστικής εκτελέσεως, παρ 22, ΙV σ. 150. Μπρίνιας, οπ. αμέσως παρακάτω), ε) Αν η απόφαση δεν αντίκειται σε απόφαση ημεδαπόι

Δικαστηρίου, η οποία έχει εκδοθεί για την ίδια διαφορά κι αποτελεί δεδικασμένο έναντι των διαδίκων, μεταξύ των οποίων έχει εκδοθεί και ΣΤ) Αν η απόφαση δεν αντίκειται στη δημόσια τάξη και στα χρηστά ήθη, δηλ. σε θεμελιώδεις πολιτικές, κοινωνικές ή ηθικές αντιλήψεις της Ελληνικής έννομης Τάξης (ΑΠ 219/ 1973 ΝΟΒ 21, 1140, ΑΠ 663/ 1974 ΝΟΒ 23, 277. ΕΘ 553/1976 ΝΟΒ 25. 998). Στην περίπτωση που εξετάζεται εδώ, απ το σύνολο του αποδεικτικού υλικού προκύπτουν τα ακόλουθα. Η αιτούσα, καταρτίσε, στο Τόκιο, με την καθής` έγγραφη σύμβαση χρονοναύλωσης (Time charter) του πλοίου "Tintalo". Στο άρθρο 17 του σχετικού ναυλοσυμφώνου, είχε συνομολογηθεί ότι "σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ ιδιοκτητών (της καθής) και ναυλωτών (της αιτούσας) η υπόθεση θα παραπέμπεται σε τρία πρόσωπα, στη Νέα Υόρκη...". Η αιτούσα, με τον ισχυρισμό ότι η εκναυλωτρία είχε παραβεί συμβατικές της υποχρεώσεις εξαιτίας των οποίων προκλήθηκε περιουσιακή της ζημία, προσέφυγε σε διαιτητές, όπως είχε συμφωνηθεί. Οι διαιτηται αυτοί, δίκασαν με το περί διαιτησίας δίκαιο της Πολιτείας της Ν. Υόρκης και εξέδωσαν τελικά (με συμμετοχή και της καθής) την από 9.7.1982 απόφασή τους, με την οποία υποχρέωσαν την καθής να καταβάλει στην αιτούσα ποσό 206.264,63 δολλαρίων των ΗΠΑ. Σύμφωνα με όσα σημειώθηκαν στην πρώτη σκέψη της παρούσας, αποδुकνύεται, κατα την κρίση του Δικαστηρίου, πως η απόφαση αυτή είναι αφενός διαιτητική, μια και οι διαιτητές, ενεργούσαν ως ιδιώτες, μί βαση την παραπάνω διαιτητική ρήτρα, απ την οποία απέρρεε η εξουσία τους να ρυθμίσουν την επίδικη ιδιωτική διαφορά κι αφετέρου αλλοδαπή, γιατί έχει εκδοθεί, όπως ξεκαθαρα προκύπτει απ το κείμενό της, με τυ περί διαιτησίας δίκαιο ξένης Πολιτείας. Απ το ίδιο κείμενο προκύπτει πως 1) η διαφορά είχε προκύψει από εμπορική πράξη και 2) πως οι διάδικοι δεν καθόρισαν το δίκαιο που Οα ρύθμιζε τη διαιτητική συμφωνία. Συνεπώς σύμφωνα με όσα ήδη σημειώθηκαν, δίκαιο που θα κρίνει το εγκυρο της διαιτητικής ρήτηρας, κατά την παραπάνω σύμβαση της Νέας Υόρκης (που εφαρμόζεται κατά την ΚΠολΔ 903) δεν είναι το proper law, παρά, το δίκαιο της χώρας, όποι εκδόθηκε η παραπάνω απόφαση, δηλ. το δίκαιο της Πολιτείας της Νέας Υόρκης των ΗΠΑ. Το Δικαστήριο αγνοεί το δίκαιο αυτό (και δεν προσκομίζονται μεταφρασμένες οι σχετικές διαταξεις του) και σινεπώς, δεν μπορεί να κρίνει της εγκι ρότητα της ρήτηρας αιτής, πράγμα που είναι απαραίτητο, κατα την ΚΠαλΔ 903 αριθμ. Ι, για την ουσιαστική ευδοκίμηση της αίτησης. Πρέπει σινεπώς να υποχρεωθεί η αιτούσα ν αποδείξει, (με έκδοση προδιλαστικής απσφασης, που επιτρέπεται και στη διαδικασίας της εκουσίας δικαιοδοσίας - Βερβεσός. Η ισχίουσα εν τη εκουσία δικαιοδοσία απόδειξις, Ανάτυπο (απ τον αναμνηστικο τομο Μιχελάκη ΑΠ 187/ 1977 ΝοΒ 75. 1160) ότι κατα το δίκαιο αυτό, όπως ίσχυε στο χρόνο έκδοσης τη κρίσιμης διαιτητικής απόφασης, η διαιτητική ρήτρα ήταν εγγκυρη (ΚΠολλ 337) με κάθε νόμιμο αποδεικτικο μέσο (εκτός από όρκο και ομολογία. που δεν εξυπηρετούν τον προκείμενο σκοπό των αποδείξεων - Μαριδάκης ΙΔΔ σ. 316. ΠΡΦλωρ). 15 1970 Αρμ. 24, 882, με παρατηρήσεις Αστ. Γεωργιάδη, ΠΠΡΑΘ 16864/ 1972 ΝΟΒ 2Ι , 1491 . ΠΠΡΑΘ 9355/ 1980 ΝΟΒ 28, 1598. ΜΠΡΑΘ 5615/ 1973 Δ 5, 243) και μάρτυρες , οι οποίου επιτρέπονται εδώ, γιατί ο Δικαστής, εφαρμόζοντας το ανακριτικό σύστημα που ισχύει για την αποδειξη του αλλοδαπου δι καιίοι (κοιτ. Μπέη. ΕρμΚΠολΔ, 337 11 αριθμ. 1 σ. 1421) μπορεί, για να γνωρίσει τις κρίσιμες διατάξεις τοι αλλοδαπού δικαίου, να χρησιμοποιήσει αυτεπάγγελτα, καθε πρόσφορο αποδεικτικο μέσο (βλ. Σχεδ. ΚΠολΔ, τ. 6ος σ. 53 ΠΠΡΑΘ 9355/ 1980 ΝοΒ 28, 1598. ΠΠΡΑΘ 16166/1973 ΝΟΒ 22, 401) επομένως όχι μόνο μάρτυρες μια και δεν υ πάρχει, ως προς το επιτρεπτό τους, δέσμευση από τους κανόνες της αυ στηρήσ αποδεικτικής διαδικασίας (Μπέης, οπ.π. 337 ΙΙ 5 σ. 1474.Ε.Α 3797/ 1975 ΝοΒ 23, 1193), αλλά και γνωμοδοτήσεις Ινστιτοιτων (ΑΠ 275/1972 ΝΟΒ 20 1027.ΕΑ 523/Ι973 Αρμ. ΚΗ.257.ΕΑ 3797 1975 οπ.π.).

Σύμφωνα με την ΚΠολΔ 906, οι αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεστές και στην Ελλάδα (με απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου, που δικάζει με τις διατάξεις της εκουσίας δικαιοδοσίας) εφόσον υπάρχουν οι προϋποθέσεις της ΚΠολΔ 903). Το Δικαστήριο που καλείται να κηρύξει εκτελεστότητα τέτοιας απόφασης, οφείλει προηγουμένως 1) να χαρακτηρίσει την απόφαση αυτή, ως διαιτητική και, ακολούθως, 2) να προβεί στο χαρακτηρισμό της, ως αλλοδαπής. Ως προς το πρώτο ζήτημα, θα προχωρήσει με βάση τις διατάξεις του Ελληνικού δικονομικού περί διαιτησίας δικαίου (ΚΠολΔ 867 επ.) και θα χαρακτηρίσει μία απόφαση, ως διαιτητική εφόσον αυτή έχει εκδοθεί σύμφωνα με το Ελληνικό περί διαιτησίας δικονομικό δίκαιο και φέρει τα, κατά το ίδιο δίκαιο χαρακτηριστικά της διαιτητικής απόφασης, δηλ. ότι έχει εκδοθεί από ιδιώτες, οι οποίοι έδρασαν με σχετική εξουσιοδότηση των αντιδικούντων και ελυσε ορισμένη διαφορά τους, που απορρέει από έννομη σχέση του ιδιωτικού δικαίου (Μαριδάκης, Η εκτέλεσις των αλλοδαπών αποφάσεων, έκδ. 3η (1970) σ. 112, Μπρίνιας, Αναγκαστική Εκτέλεσις, 906παρ 45 1 σ. 125- 126, Βερβενιώτης, σε σχόλιο της ΕΑ 2712/1978, ΝΟΒ 27 στοιχ. ΙΙΙ σ. 425, ΕΑ 2712/1978, ΝΟΒ 27, 421). Ως προς το δεύτερο ζήτημα, κριτήριο για το χαρακτηρισμό διαιτητικής απόφασης, ως αλλοδαπής, είναι κατά την ορθότερη γνώμη, την οποία ακολουθεί και το Δικαστήριο, ότι αυτή έχει εκδοθεί κατά το περί διαιτησίας δίκαιο αλλοδαπής Πολιτείας (Μαριδάκης όπ.π. σ. 112 επ., Μπέης, Αι διαδικασίαι, σ. 622, Κεραμεύς, Εξουσία κρίσεως διαιτητών και έκτασις του εκ της αποφάσεως των δεδικασμένου, Δ 1 σ. 294 σημ. 37, Μπρίνιας, όπ.π. παρ 45 στοιχ. ΙΙ σ. 126, Βερβενιώτης όπ.π. ΙΙ σ. 423, Φραγκίστας-Φαλιτή, Δίκαιον Αναγκαστικής Εκτελέσεως, 1978, παρ22 Ιν σελ. 149, Μασουρίδης, Αναγνώρισις και εκτέλεσις αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων εις την Ελλάδα, σε Μελέτες προς τιμή Στρ. Ανδρεάδη, τομ. 2ος, 1973, σ. 323 επ. ΕΑ 2712/1978 όπ.π. Πρβλ. και ΕΑ 5227/1974 Αρμ. 31, 650). Στην περίπτωση που εξετάζεται εδώ, η αιτούσα ζητά να κηρυχθεί και στην Ελλάδα εκτελεστή η από 9.7.1982 διαιτητική απόφαση, η οποία έχει εκδοθεί απ τους διαιτητές C.** F. N.** Η.**. L.L** και R**.-- Α. C** κατά το διαδικαστικό δίκαιο αλλοδαπής Πολιτείας, με την οποία καταδικάσθηκε ο καθού να πληρώσει στην αιτούσα ποσό δολλαρίων ΗΠΑ 206.264,63, καθώς (και) η αριθμ. 82 CIV 4971 (LPC) απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Νέας Υόρκης, η οποία, κατά το νόμο περί Διαιτησίας των ΗΠΑ (άρθρ. 9U.S.C. παρ1 - 14 και 201 -208), κήρυξε εκτελεστή την παραπάνω διαιτητική απόφαση. Η αίτηση αυτή, στο μέρος που ζητά την κήρυξη της εκτελεστότητας της πρώτης απόφασης είναι νόμιμη (ΚΠολΔ 906, 903), αφού, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της αιτούσας 1) η απόφαση αυτή είναι, κατά το Ελληνικό Δικονομικό δίκαιο διαιτητική, μιά και έχει εκδοθεί από ιδιώτες, που έδρασαν με σχετική εξουσιοδότηση των αντιδικούντων κι έλυσαν ιδιωτική διαφορά και 2) η απόφαση αυτή είναι, αλλοδαπή (διαιτητική), αφού έχει εκδοθεί κατά το περί διαιτησίας δίκαιο ξένης Πολιτείας, και 3) η ίδια απόφαση, κατά τα κρατούντα στο δίκαιο της εκτέλεσης, έχει καταψηφιστικό χαρακτήρα (Μπρίνιας, όπ.π. παρ 45 στοιχ. ΙΙΙ σ. 126, Εφ.Πατ 469/1974 Δ 6, 241). Αντίθετα, το αίτημα κήρυξης εκτελεστής της δεύτερης (της δικαστικής) απόφασης, δεν είναι νόμιμο και πρέπει ν απορριφθεί, 1) γιατί η απόφαση αυτή δεν επιλύει ιδιωτική διαφορά, παρά περιβάλλει με τον εκτελεστήριο τύπο τη διαιτητική, κι επομένως δεν αποτελεί, κατά την ΚΠολΔ 905ΠΑΡ 2 "απόφαση" ικανή να κηρυχθή και στην Ελλάδα εκτελεστή (Μπρίνιας, όπ.π. 905 παρ 35 ΙΙ, σ. 97, Μαριδάκης, όπ.π. 2η έκδ. παρ 3 ΙΙ σημ. 9 και 3η έκδ. παρ 3 ΙΙΙ σ. 42. ΑΠ 1134/1975 ΝΟΒ 24.419. Πρβλ. και Ραμμο, Συμβολαί, τ. Ε`σ. 248), 2) γιατί δικαστική απόφαση, ικανή να εκτελεσθεί και στην Ελλάδα, πρέπει να περιέχει καταψηφιστικές διατάξεις, στοιχεία δηλ. που δεν έχει η επίδικη (Μπρίνιας, όπ.π. 905 35 στοιχ. ΙΙΙ σ. 97. ΕΘ 41/1975 Αρμ. ΛΑ, 295). Πρέπει, λοιπόν, να ερευνηθεί η αίτηση αυτή και στην ουσία της, στο μέρος, φυσικά, που χαρακτηρίσθηκε νομικά βάσιμη, απ το Δικαστήριο αυτό, που έχει και τοπική αρμοδιότητα, ως Δικαστήριο της

Πρωτεύουσας του Κράτους, μια και η καθής οφειλέτης (που έχει κληθεί νόμιμα κι εμπρόθεσμα) δεν έχει ούτε κατοικία ούτε διαμονή στην Ελλάδα (ΚΠολΔ 906, 905 παρ 1 εδαφ. 1).